

MEEUWEN, KIEKENDIEVEN EN LEPELAARS.

VIJF en twintig jaar geleden huisden de zwartkopmeeuwen in groot aantal in het Naardermeer. Zij broedden er in drie duidelijk te onderscheiden groepen. In de »Katuil«, den Noord-Oostelijken hoek van het meer, huisde een volkje, dat hooge nesten van rietstengels bouwde tusschen riet in water van $\pm \frac{1}{2}$ M. diep. Als er gemaaid was, bouwden ze op de stoppel. Maar als in zachte winters het riet niet was gesneden, dan knakten ze de oude stengels en op het vloertje, dat zodoende ontstond, bouwden ze hun nest, dat heel stevig was en twee tot drie decimeter boven het water uitstak.

Een tweede partijtje had een rietveld of liever een ruigveld gekozen heel in het Zuid-Oosten tegen den Bussumschen kant aan, zuidelijk van den spoorweg. Het was goed begaanbaar terrein en die meeuwen bouwden dan een ijl plat nestje tusschen de orchideeën en de koekoeksbloemen, die daar welig groeiden tusschen het ijle riet.

De derde groep zwierf rond over het heele meer, want die bouwden hun nesten op vlotjes van saamgedreven of saamgesleepte dorre blaren van lischdodde en egelskop. Die nesten lagen altijd min of meer in de luwte van het een of ander rietveld, maar toch vaak in water van anderhalf meter diep of nog dieper en ik heb ze dikwijls zien dobberen op de baren soms zoo, dat het ieder oogenblik scheen, alsof de eieren er af zouden rollen.

Meer dan twintig jaar hebben die drie meeuwentroepen op het meer gehuisd, alle gevaren trotseerend. Ze verstonden uitnemend de kunst, om zich te verdedigen tegen kraaien, eksters en kiekendieven.

Opeens echter, het was in 1913, hebben de kiekendieven een middel gevonden, om de meeuwen te verschalken. Wij hebben niet kunnen ontdekken, hoe zij het aanlegden, maar zeker is het, dat zij in de zomer van dat jaar al de jonge meeuwtjes hebben opgegeten. Het eerst hadden de nesten op het ruigveld het te ontgelden, maar ten slotte moest zelfs de kolonie met de drijvende nesten er aan gelooven. Het spijt mij nog altijd, dat ik het fijne van de zaak nooit te weten heb kunnen komen. Wel heb ik reden, om te veronderstellen dat de kiekendieven hun succes bereikten door onderlinge samenwerking.

Twee jaar lang hebben toen de zwartkopmeeuwen het meer gemedend. Af en toe zag je er wel eens een paar rondvliegen, maar van nestelen was geen sprake. Het leek wel, alsof we de zwartkopmeeuw als broedvogel van de Naardermeerlijst zouden moeten schrappen en er werd ons ook al gevraagd, of we die kiekendieven zoo maar hun gang mochten laten gaan.

Verbeeld u nu mijn vreugde, toen ik een paar weken geleden weer het twistziek gekrijsh der kopmeeuwen te hooren kreeg, toen ik langs de Veertig Morgen naar de Siepeltjeskade roeide. Daar zweefde boven het Wijde Blik een wolk van meeuwen te midden van de lepelaars. Al twee jaar had ik mij afgevraagd, of de meeuwen weer eens tegenover die kiekendieven een goeden zet zouden doen en ziedaar, het is gebeurd. Zij hebben zich onder bescherming gesteld van de lepelaars, die zelf zoo goed als nooit van de roofvogels te lijden hebben. Overal in en om »de Pol« (zoo heet het lepelaareiland met het ronde haventje) waren de meeuwen bezig, om slierten van biezten bijeen te sleepen en op sommige nesten lag reeds een vaalgroen, bruingevlekt ei.

Nu ben ik benieuwd, wat er verder gebeuren zal, vooral wanneer de kiekendieven zich herinneren, hoe malsch die meeuwenboutjes in 1913 waren. Intusschen kunnen bezoekers van het Naardermeer zich nu bij »de Pol« verlustigen in een zeer rijk en levendig tafereel.

De lepelaars en de meeuwen zullen het samen wel kunnen schikken. Trouwens in het Zwanewater leven ze ook in elkaars gezelschap. Daar broeden de meeuwen langs den buitenvorm van het rietland in dicht struweel van bitterzoet en binnenwaarts huizen de lepelaars, over de twee honderd nesten, de mooiste lepelaarskolonie van de heele wereld. In 't Naardermeer huizen er thans ongeveer half zooveel, hun aantal is gelukkig in de laatste jaren belangrijk toegenomen.

JAC. P. THIJSE.